

Svjetoslav

Tinka Tonka

Tinka Tonka gre v goro,
da bi ujela zvezdico.

Zvezdica je zlačekin,
kdor ga najde — bogafin.

Gora strma že postaja,
Tinka Tonka vendar vztraja.

V gori ni nikjer več pofa,
Tinka Tonka vprek se moča.

Tinka Tonka k vrhu pride,
tam se z zločo zvezdo snide.

Tinka Tonka srečno gre
po svezici z vrh gore.

Karel H.

Pravljica o delu

Ilustriral H. Smrekar

Pri bogatem očetu in pri dobri mami je živela nekoč na nekem gradu kraljična Zora. Bila je lepa kakor cvetoča vrtnica ter dobrega srca. Imela je vsega v izobilju, nikoli še niso njene bele ročice prijele za najmanjše delo. Njen edini posel je bil izprehajanje po grajskih livadah, trgiranje cvetic in občudovanje lepe narave. Krog in krog njenega doma so šumeli veliki gozdovi, sredi njih se je skrivalo malo jezero. Sem je zahajala lepa Zora in prisluškovala skronostnemu šumenju temnih lesov. Jezero ji je šepetalo prelepe pravljice o daljnih deželah in o dobrih in hudobnih ljudeh. Vse to je jezero zvedelo od urnih studenčkov, ki so mu dan na dan prinašali novice od vseh strani zemlje. Govorilo je o čudovitih prebivalcih gozda, ki prihajajo k njemu gasiti žejo, o vitkih srnah, ki se hodijo ogledovat v njegovo čisto lice; poznalo je vse življenje starih, orjaških dreves, ki se sklanjajo nad njim, prečista modrina neba pa ga je tako prevzela, da sploh ni mogel odorniti oči od nje in še sedaj nenehoma strmi vanjo.

Vse to je šepetalo jezero kraljični na uho, da se je čudila in strmela ob njegovi vsevednosti. O, pa še mnogokaj je vedelo jezero: o škrtatih, ki se včasih pripode iz lesov, in o gozdnihi vilah, ki ob tihih večerih rajajo nad njegovo gladino.